

to úplně jako v zimě. Oba terče na strefování sněhovými koulemi visely nehybně na stromech.

Doma to bylo pořád ještě cítit rybou. Siri už šla spát, ale matka se dívala na televizi. V obývacím pokoji byla téměř tma, žádná lampa nesvítila. Matka vypnula televizi a zeptala se, jestli jsem předal dopis. Ano. Přešel jsem pokoj a lehl si na pohovku. Zeptala se, co na to otec řekl. Nejlepší prý bude, když věci zůstanou tak, jak jsou, odpověděl jsem. To řekl? zeptala se. Ano. Chvíli jsme seděli v tichosti. Na obloze už byly jen slabé červánky. Matka zapnula televizi, ale hned ji zase vypnula. Mám hlad, moc jsem toho k večeři nesnědl. Odpověděla, že to já jsem nechtěl grilovat. Nemyslel jsem to jako výčitku, řekl jsem.

Matka si šla lehnout, ale za chvíli se vrátila už převlečená do noční košile. Trochu váhala, pak se zeptala, o čem jsme s otcem ještě mluvili. O teple, odpověděl jsem. Že je pořád tepleji. Poté co zavřela dveře do obývacího pokoje, jsem na schodech slyšel její kroky a bouchnutí dveří do ložnice.

Vzduch v obýváku byl konečně čerstvější. Než jsem si šel vyčistit zuby, zůstal jsem ještě chvíli ležet. Pamatuji si, že jsem najednou stál ve dveřích koupelny se zvláštním pocitem, jako by se mi všechno vsálo do hlavy – jak tělo, tak myšlenky. Možná to bylo způsobeno tím, že bolest hlavy ustupovala. Nevím. Ale bylo to tak – jako bych měl všechno nacpané v hlavě. Nebylo možné myslet. Nebylo možné myslet na cokoliv. Protřel jsem si oči a ucítil, že mám obličej plný jemného písku.

přeložila Marie Salabová

MLHA. REKVIEM

Člověk se mohl domýšlet, žes bydlela v jednom z několika domů v okolí a z nějakého důvodu ses v nečasu vydala na noční procházku. Možná jsi takhle chodívala ráda, úplně sama, prudký déšť ti dopadal na záda, ramena a zátylek. Možná se ti takhle lépe přemýšlelo. I kdybys na sobě měla pláštěnku, ruce a obličej bys měla mokré, stejně jako kousek krku, kapky by bubnovaly do kapuce. Déšť by přehlušil všechny zvuky, neslyšela bys auto, dokud by se neocitlo v tvé těsné blízkosti.

Možná jsi byla v jedné z mnoha ostrých zatáček, v místě, kde se silnice zakusuje do příkrého svahu hory. Tam bys auto ani nemohla spatřit, dokud by se slabá záře předních světel neobjevila na stáčejších se svodidlech. Stála bys uprostřed silnice, hluboce zamyšlená, stromy na vnější straně zatáčky, větve i kmeny, by byly na krátký okamžik ozářeny. Náhle bys hleděla přímo do oslňujících reflektorů, objevily by se tak prudce, že bys nestihla pochopit, co se děje. Ani na chvíli bys nezahlédla řidiče. Existovala by pouze ta dvě obrovská, rostoucí světla.